

NAŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred ~~eno kruno~~ za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravništvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Naša zmaga.

Že zadnjič smo na čelu lista prinesli veselo vest, da je zmagal kandidat naših starejših in mladih rodoljubov, dr. Anton Korošec. Dobil je 19.153 glasov, liberalni kandidat Rebek 2.807 in kandidat nemškutarjev Vračko 7.065 glasov. Zmaga je torej sijajna!

Kmalu bomo prinesli tudi natančno število oddanih glasov po posameznih občinah. Velike težave nam dela, da ne moremo dobiti iz vsakega kraja natančnega števila, koliko volilcev je bilo sploh, ali so se potem že udeležili volitve ali ne. Če nam še prijatelji vpošljejo te podatke, jim bomo v imenu dobre stvari hvaležni!

Naši somišljeniki so morali veliko pretrpeti v volilni dobi. Bili so opsovani, bili so zasramovani, bili so zaničevani, a vedeli so, da se borijo za zmago dobrih načel, in zato so šli neustrašeno v boj. Lepa zmaga jim naj bode sedaj plačilo!

Med bojovníki proti nemškutarizmu in liberalizmu so stali tokrat tudi naši vrli organizirani mladeniči. In niso bili v zadnjih vrstah, to se je poznalo tudi pri uspehih. Kjerkoli imamo četo naših nadejnih mladeničev, tam so se zmanjšali

nemškutarski glasovi ali pa celo tudi izgubili, slovenski glasovi pa so se zvišali! Naša nada, da kadar bodo ti mladeniči možje, da bo takrat naša domovina dobila drugo lice, torej gotovo ni brez tehtnih razlogov.

Žalostno je bilo pri teh volitvah le to, da se je pokazala že tudi slovenska liberalna stranka med nami. Slaboten je bil sicer njen nastop, kakor je sploh slaboten cel liberalizem. A vendar je ž njegovim nastopom zanešem med nas bratomorski prepir, ki hoče samo cepiti našo moč ter nam vzeti složen nastop proti narodnim protivnikom.

Liberalni veter je privedel pri teh volitvah iz mest in trgov. Vse kar gleda na kmeta in delavca z visokega stališča, vse kar ne pozna teh stanov, ampak živi samo za svojo sebičnost, vse to je po trgih in mestih glasovalo proti nam. Pri vseh narodih ima kratkovidni liberalizem svoje pristaše pri pivskih mizah po trgih in mestih, in tako se je tudi na Spodnjem Štajerskem pokazal po teh toriščih. Kmet in delavec imata naraven čut, da jima je liberalizem s svojimi razdirajočimi nauki pogubljiv, za to se ga ogibata. Le nekaj zasleplencev

leti vsakokrat tudi za liberalnimi sleparji. No, to je že vedno tako, da je med vsakim stanom nekaj nezadovoljnejšev, ki se rajši obešajo drugim stanovom na vrat, nego da bi tudi sami delali za povzdigo stanovskega ugleda!

Po volitvah pojdemo kar na novo delo! Kdor je iz nevednosti na liberalni ali nemškutarski strani, istega skušajmo dobiti za se. Proti strastnim in zaslepljenim liberalcem ter nemškutarjem pa pogumno v boj. S to ljuliko ven iz naših vrst, osamiti jo moramo, da bo životarila ob stvari brez upliva na naše dobro ljudstvo! Vse, kar čuti katoliško in narodno pa se naj ožje organizira, naj se združi na odločno katoliško narodnem programu!

Mladinska organizacija.

Zahvala.

S četo navdušenih, zavednih mladeničev je lahko zmagati! Zato pa slovenskim organiziranim mladeničem izrekam prijateljsko zahvalo za njihov trud pri zadnjih volitvah. Istotako tudi hvala za čestitke! Na svidenje pri katoliško-narodnem delu!

Dr. Anton Korošec,
državni poslanec.

Kako se je Štrbančkov Jaka po ceni vozil.

V Borovju je staro in mlado govorilo samo o novi železnici, ki so jo ravnokar otvorili in ki je tekla pol ure od vasi. Kar leze in gre, vse je bilo zraven, ko je pripihal prvi vlak po novi progi. Čule so se najrazličnejše govornice in ngibanja ni bilo ne konca ne kraja. Povpraševali so drug drugega, če se bo to splačalo, ali bodo vozili tudi, ko sneg zapade, in ob praznikih itd. itd.

V nedeljo popoldne je bila gostilna pri „sladki kaplji“ natlačena. Ves pogovor se je sukal spet samo okoli železnice. Zlasti sta pretuhlavala to zadevo pri peči sedeči Štrbančkov Jaka in Boltetov Jože.

Jaka je bil bolj prazne glave, lahkoveren človek in vedno prijatelj vsakega gostilničarja. Širokoustil se je silno rad in bil tudi precej radoveden. Boltetov Jože pa je bil prebrisan in navihan kot kozji rog. Zbijal je šale, kjer je mogel in kakor je mogel. Najbolj je bil vesel takrat, če se mu je posrečilo koga poštemo speljati na led. Tudi danes je upal, da njegov trud ne bo zastonj.

„Veš kaj, Jaka“, pravil je silno modro Jože, „navihani so pa ti tiči na železnici.“

„Zakaj pa?“ vprašal je Jaka ves vesel, da bo zvedel spet kaj novega.

„Silno prebrisan so nastavili cene za vožajo. Če se pelješ kam blizu, se pelješ čisto zastonj. Še več! Če se pelješ na primer iz Podzida na postajo Gornji log, dobiš še 20 krajcarjev po vrhu.“

„Ha, ha, ha“, zakrohota se Jaka, „ali misliš, da je pustni dan?“

„Verjemi ali ne, meni je to vse eno; pojdi na postajo in vprašaj, če ni res, ti dam petak. O, gospodje pri železnici že vejo, zakaj tako delajo“, zatrjeval je Jože navidezno užaljen.

„To bi pa res rad vedel, zakaj bi bil tako neumni, da bi ljudi zastonj prevažali in jim še denar dajali po vrhu.“

„Poslušaj, ti bom vso stvar pojasnil, vidim, da ne poznaš, kako so ljudje navihani. Vidiš, stvar je taka. Če hočeš lisico vjeti v past, ji moraš prej na tisti kraj nametati vade, n. pr. mesa, in to parkrat za povrstjo, da se privadi. Potem šele deneš past na določeni kraj, da se vjame. Tako delajo tudi na železnici. Da ljudi privabijo, jih vozijo zdaj v začetku na manjše daljave zastonj in še denar jim izplačujejo. To je samo vada. Ljudem se vožnja dopade, nekaj časa se vozijo zastonj, slednjič jih prime veselje, da bi se peljali

še kam dalje, zato kupijo vozni listek, ki je pa na večje daljave jako drag in pri tem železnici desetkrat povrnejo, kar jim je prej izdala.“

„A tako je s to stvarjo! Zdaj se mi je zasvetilo v buči. Ti pretkan „ajzpon“ ti, saj me ne boš! Čakaj, zdaj se bom pa nalašč peljal iz Podzida v Gornji log, pa samo do tje, naprej pa nikoli ne, o mene pa ne bojo zvalili, da bi se potem okrog vozaril in denar zapravljal. To jih bom! Takoj jutri se bom peljal zastonj.“

„Še nekaj te moram naučiti,“ pristavil je Jože in se trudil, da je prikril smeh, ki mu je hotel po sili uiti. „Uradniki pri železnici delajo za svoj žep. Če vidijo, da kdo o tej navadi nič ne ve, da je vožnja na manjše daljave zastonj, mu tega prav nič ne razlagajo, ampak vzamejo denar in ga spravijo v svoj žep. Če bi ti torej uradnik hotel zaračunati karto in bi ne mislil izplačati še 20 krajcarjev, kar reci: „Vožnja št. 7.“ Boš videl, kak obraz bo napravil pri tem.“

„Že dobro, že vem,“ zatrjeval je Jaka ves srečen. „Vožnja št. 7, ne res? To si bom dobro zapomnil! Živio vožnja št. 7!“

Nato sta se oba razšla. Jaka jo je mahnil proti domu, Jože pa naravnost na bližnjo postajo. Z načelnikom sta bila dobra

Mladeniški shodi. Kakor slišimo, se zopet pripravljajo po nekod za letošnje poltje mladeniški shodi. Prav tako! Mi moramo naprej, mi mladi!

Gornja Radgona. Drugo četrletno poročilo o delovanju „Dekliške zveze“ v letu 1906. V drugem četrletju je zveza privedla tri poučne shode, pri katerih je bilo slišati te le govore: „Devica orleanska, francoska junakinja“, govorila tretji del Ana Gomilšak, četrti del govorila Lizika Rožman. „Bodimo častivke Marijine“ govorila Nežika Osojnik. „Bonaventura Suhač, slovenska pisateljica“ govorila Lenika Hamer. Deklamacije so bile: „Marijina zaroka“, III. del, deklamirala Jera Jančar. „Marijina zaroka“, IV. del, deklamirala Micka Mlinarič. „Marijina zaroka“, V. del, deklamirala Jera Štefanec. „Doma“, deklamirala Pepika Strah. „Kraljica mučnikov“, deklamirala Tončka Hrašovec. „Majnikova kraljica“, deklamirala Lizika Rožman. „Kraljica maja“, deklamirala Tončka Hrašovec. „Domovini“, deklamirala Režika Zemljič. To je kratko poročilo delovanja „Dekliške zveze“. Da pa naša zveza bolj narašča in se vedno lepše razvija, pokazalo se je spet 2. t. m., ko smo sprejele nove tri članice, ki tudi želijo biti pri naši „Dekliški zvezi“ in v naši lepi sredini. Kakor pa me ne smemo in ne moremo, da nas je rodila slovenska mati, tajiti nikdar, ravno tako one želijo pokazati in nočejo tajiti nikdar, da je njih tudi rodila slovenska mati. Pokazati pa hočejo in želijo, da so one samo slovenskega srca. In to so od sedaj za naprej naše pridne sestrice, in če ravno na oni kraj mesta pomemčene Radgone, vrle Slovenke, Prekmurke: Marija Tomažič, Lenika Tomažič in Alojzija Rožman. Bog jih živi! Dekleta slovenska, po načrtani poti le tako naprej. Saj

Dokler človeški rod
Ima po zemlji hod,
Bode slovelo
Slovensko dekle.

Domače novice.

Naše misli. V tiskarnah ima vsak stavec pred seboj omarico, v kateri so po gotovem pravilu urejene črke. Iz te omarice jemlje stavec črke in jih po predloženem rokopisu sestavlja v zloge in besede. Po tiskarnah pa gre pravljica, da je v vsaki stavčevi omarici skritih več — ne ustrašiti se — škrateljčkov, ki stavcu zmešajo tako črke, da nastanejo nehote naenkrat druge besede z drugim pomemom, ki jih pisatelj nikoli ni imel v mislih. Tako je enkrat tajnik nekega društva poslal poročilo o društvenem zborovanju, kjer je stalo zapisano: „Najprej predsednik pozdravi vse navzoče.“ Tiskarski škrateljček pa se je hudobno nasmehnil, ko je videl ta stavek in izmaknil je stavcu v besedi „pozdravi“ črki z in r, tako da je bilo čitati naenkrat ta le hudoben stavek: „Najprej predsednik podavi vse navzoče!“ Hudobni tiskarski škrateljček je tudi nam v zadnjih „naših mislih“ povzročil veliko nerodnost, vsled katere moramo danes sprejeti kar dva popravka. Zapisali smo namreč, da so uradniki celjskih denarnih zavodov delili letake (majhne lističe, ki se za agitacijo vržejo med ljudstvo, ki torej letijo med ljudi) za kandidata Rebeka. Toda prišel je tiskarski škrateljček, vkradel je v besedi letak črko t ter jo nadomestil s črko p. Naenkrat se je torej glasilo, da so omenjeni uradniki delili lepake (velike liste, ki se lepijo na vogale, stene itd.) za kandidata Rebeka. In to ni res! Mi sami potrjujemo, da lepakov uradniki celjskih denarnih zavodov niso delili! Dobili smo torej kar dva popravka v tej zadevi, in moramo reči, da so popravki, vsled nagnjenosti tiskarskega škrateljčka, opravičeni. Evo popravkov: „Opirajte se na § 19. tiskovne postave prosimo, da sprejmete sledeči popravek: Trditev v Vašem cenjenem listu od 31. majnika 1906 št. 11 pod naslovom „Naše misli“, da so uradniki Južnoštajerske hranilnice v Celju v uradnih urah delili lepake strankam za kandidata Rebeka, je neresnična; taki lepaki se niso

nikoli nahajali v našem zavodu in se sploh niso delili od naših uradnikov. Južnoštajerska hranilnica v Celju. Dr. Hrašovec, Detiček.“ 2.) „Upirajte se na § 19. tiskovne postave prosimo sprejeti sledeči popravek: Trditev v Vašem cenjenem listu od 31. majnika 1906 št. 11 pod naslovom „Naše misli“, da so uradniki Celjske Posojilnice v uradnih urah delili lepake strankam za kandidata Rebeka, je neresnična, taki lepaki se niso nikoli nahajali v našem zavodu in se sploh niso delili od naših uradnikov. Posojilnica v Celju, registrovana zadruga z neomejeno zavezo. Dr. Serbec, Kolenc.“ — No, na vse zadnje nič ne de, da se nam je zgodila ta neprilika! Smo imeli vsaj priložnost predstaviti našim ljubim čitateljem enkrat tudi tiskarskega škrateljčka. Zraven pa smo se uverili, da naš list ni tako preziran kakor pišejo nekateri liberalni listi, ampak da ga tudi naši celjski prvaki skrbno prebirajo. Vsem prijateljem rodoljubne pozdrave.

Novo ministrstvo. Zadnjič smo poročali, da je princ Hohenlohe odložil ministrsko predsedstvo. Cesar je poklical sedaj za ministrskega predsednika barona Beka. Baron Bek ima v Savinjski dolini posestvo Plevna in govori tudi za silo slovenski. Zraven njega še sedijo v ministrstvu dva Čeha in dva Poljaka.

Ornik v Ptujju je dal na stroške okrajnega zastopa napraviti zemljevid ptujjskega sodnijskega okraja. Veak razred na ljudskih šolah je dobil brezplačno en izvod tega zemljevida. A kar je največja predrznost, je to, da je zemljevid nemški. Imena so vsa spačena in izpuščenih je več imenitnejših krajev. Ni čudno, da okrajne doklade rastejo, če Ornik uganja take „špase“.

Od c. k. zasebne južne železnice. Od nekega popotnika se nam poroča: Na postaji Zidanmost si hočem kupiti vožnji listek za brzovlak drugega razreda v Celje in nazaj, toda blagajničar me ni hotel razumeti, ko sem ga nagovoril slovensko in je odgovoril po nemško in bil poleg tega zelo neprijazen. Grem se pritožiti k postajnemu

prijatelja. Ta je imel Jožeta rad, ker ga je pogosto zabaval s svojimi šalami, in tudi sam je včasih rad koga „potegnil“.

Jože mu je razložil, kako neusmiljeno je naplابلt Štrbančkovega Jaka. Poprosil je uradnika, naj nekoliko pripomore, da se bo šala dobro stekla in naj da jutri Jakatu vožnji listek v Gornji log zastonj in povrbu še 20 kr. Načelnik se je glasno zasmel in je bil takoj pripravljen to storiti. Jože je plačal 35 krajcarjev in naročil načelniku, naj si dobro zapomni besede: vožnja št. 7, in odšel.

Drugi dan okrog poldne je bil Štrbančkov Jaka že na postaji pri blagajni. Ko odpre uradnik okence, se oglasi samozavestno:

„Do Gornjega loga, tretji razred!“

„Petnajst krajcarjev,“ pravi uradnik in išče vožnji listek.

Pol jezno, pol ponosno zakliče Jaka:

„Vožnja št. 7.“

„A tako,“ pravi uradnik, „oprostito,“ mu da hitro karto in dvajset krajcarjev, nato pa odhiti v drugo sobo, kjer se je neopažen smejal, da so mu solze stopile v oči.

Jaka pa je z velikimi koraki meril čakalnico, vesel je bil, da že zdavnaj ne tako, in mislil si je: „Zahteva se mora!“

Pet minut pozneje je drdral vlak proti Gornjemu logu. Jaka se je široko usedel k oknu in krasna misel mu je šinila v glavo.

„To je nekaj zate, Jaka,“ dejal je sam pri sebi. „Zdaj se začne drugačno življenje. Trikrat do Gornjega loga in trikrat nazaj do Podzida se lahko peljam vsak dan. Tjedor zaslužim šestdeset krajcarjev, nazaj šestdeset, je goldinar dvajset krajcarjev vsak dan, to ni slabo! Pri tem se ne bo treba čisto nič truditi in napenjati, samo vozil se bom, kot se vozi gospoda! Hopsa! To bo krasno!“

In malo je manjkalo, da ni glasno zakukal.

Vlak je obstal v Gornjem logu. Jaka je hitro izstopil in šel naravnost v bližnjo gostilno, da bi zalil svoje veselje z vrčkom piva. Zakaj bi si ga ne privoščil? Saj železnica lahko plača. Zato je poklical še drug vrček, več pa ni utegnil, ker se mu je mudilo na kolodvor.

Čez dobre četrte ure pride vlak in tako bo danes še enkrat lahko napravil to pot.

Kmalu je bil Jaka na postaji Gornji log pri blagajni. V pisarni je sedel čmeren uradnik, ki se dolgo časa ni prav nič zmenil za Jakata. Brskal in iskal je nekaj po knjigah. Slednjič vstane in pride k oknu.

„Do Podzida, tretji razred.“

„Petnajst krajcarjev,“ zagodrnjal je uradnik in vrgel karto pred Jakata.

„Vsi so enaki, mrcine,“ mislil si je ta. „Čakaj, te bom že navil“ in glasno je zaklical: „Vožnja št. 7.“

„Kaj hočete?“ vprašal je uradnik nejevoljno.

„Karto za tretji razred do Podzida.“

„Petnajst krajcarjev stane, saj sem že rekel.“

„Vožnja št. 7“, zadril se je Jaka vnovič.

„Kaj se to pravi?“

„To morate vi vedeti, jaz nisem študirani na vašo reč.“

„Ali imate kake listine seboj od železniškega ravnateljstva?“

„Vožnja št. 7 hočem imeti; ne mislite, da sem tako prismojen, kot bi vi radi.“

„Plačajte brž karto, z vami se ne bom več pregovarjal.“

„Ravno zato hočem pa imeti vožnji št. 7. Za vse enaka pravica mora biti in od vas se ne pustim goljufati, ker vem, pa vem!“

„Zadnjič vas vprašam, kaj bi radi. Pojte kratko in jasno, drugače vas zapodim vem.“

načelniku, ki se je ravno sprehajal po peronu. Toda on me niti poslušati noče, zamrmara samo nekaj v brado — če je bilo slovensko ali nemško ne vem — ter mi pokaže hrbet in se obrne proč. Tako neujudnega uradnika pač še nisem našel, akoravno sem že veliko potoval. Ko se hočem vrniti iz Celja in pridem na kolo-dvor, vprašam tam vratarja, če je vlak že prišel. Na slovensko vprašanja odgovori on izizvalno po nemško, in ko vprašam, če ne zna slovensko, prične odgovarjati zabavljivo, da on lahko govori kakor hoče in se vesti jako impertinentno. Pri tej priči se vsuje na peronu stoječa nemška drhal čez me z psovkami in vratar, namesto da bi bil nastopil zoper njo in napravil red, se ji pridruži in izziva dalje. Naj se kak poslanec potrudi odpraviti tako neznosno kričečo razmere. Naj vže enkrat nastopi, škandaloznih podatkov mu bo na razpolago dovolj.

Konj pobil s kopitom dva človeka. Stavbeni mojster Franc Derwuschek v Mariboru ima par hudobnih konj, ki sta dne 28. m. m. uničila dvoje človeških življenj. Ko je hlapec Janez Joke konja prepregal, ga je eden s kopitom tako silno butnil v trebuh, da je Joke drugi dan v bolnišnici umrl. Še isti dan je ravno isti konj tako nesrečno brenil prevoščeka Jurija Kosar, da je čez tri dni umrl. Kosar je namreč prišel pri vožnji temu hudobnemu konju preblizo, tako da ga je lahko zadel. Konja so zaradi te njegove lastnosti ubili.

Ptujska okolica. Spet je preminol zvest ud mladeniške Marijine družbe v Ptuj, France Čeh iz Dornove. Rojen je bil 4. septembra 1885. V četrtek, 31. maja, je zvečer ob 7. uri mirno v Gospodu zaspal. Pogreb je bil v soboto 2. junija v spremstvu dveh č. g. duhovnikov in precej število kmečkega ljudstva. Ob grobu so mu č. g. O. Peter Žirovnik v ganljivih besedah govorili slovo, da se je vse solzilo. Tega izvrstnega mladeniča je bilo veliko veselje probuja slovenskega ljudstva. Veliko se je trudil pri ustanovitvi „Bralnega društva“ v Dornovi in kot zvest odbornik je veliko storil.

„Vožnja št. 7. Karto in denar sem, drugače bo druga pela.“

„Saj niste še nič plačali; dokler nič ne plačate, vam ne morem dati nič,“ drl se je uradnik ves togoten.

„Pa tudi nič plačal ne bom, mislite da smo kmetje tako zabiti? Mi že poznamo železnico, nikar misliti, da jo ne! Na majhne daljave je vožnja zastoj in vsak dobi še 20 krajcarjev po vrhu.“

„Vam se meša.“

„Meni se ne, vam se morebiti, ker vas jezi, da se ne dam opehariti vsakemu sleparju.“

Uradnik je zardel do ušes in ves razkačen se je obesil skozi okno pri blagajni in kričal kot bi ga kdo iz kože deval:

„Kdo je slepar, kaj? To si prepovem enkrat za vselej, če ne —“

Dalje ni utegnil robantiti, ker ga je držal Jaka že tako krepko z obema rokama za nčesa, da mu je kar sapo zaprlo.

„Zdaj te pa imam v kleščah, ali daš vožnjo št. 7 ali jo ne daš!“ kričal je Jaka in tresel uradnikovo glavo kot bi v jeseni pol zrela jabolka otresal.

Uradnik se je začel dreti, da je bilo groza:

Rad se je udeleževal shodov. Bil je navzoč na vseslovenskem mladeniškem shodu na Brezjih in lani v Mariboru, a letos se je zopet veselil in pripravljaj na Koroško. A volja Najvišnjega je drugače uravnala. Neusmiljena smrt nam je vzela prerano to mlado bitje. Priporočamo ga v spomin in pobožno molitev. N. v m. p.!

Iz Št. Lenarta v Slov. goricah. Tukajšnja posojilnica je kupila eno najlepših hiš v trgu in jo predelala v št. lenardski „Narodni dom“, v katerem sta nastanjena slovenska gostilna in trgovina. — Narodno trgovino oziroma podružnico tvrdke Lončarec & Havelka iz Ptuja je kupil vrl Slovenec g. Anton Zemljič. Nastanjena je ta trgovina v „Narodnem domu“.

Bratonečice. Z veseljem vam danes naznanjam izid volitve za državni zbor v naši občini. Volili smo enoglasno moža, ki vodi našo mladino, moža, kateri neutrudljivo deluje za vero in narod, dr. Antona Korošca. Z zaupanjem do njega mu kličemo danes: „Živel naš mladi poslanec!“ Čast vsem zavednim volilcem. Mi gremo naprej v edinosti.

Podsreška okolica. Pred kratkem je mati svojemu sinu Josipu Kostanjšek odsekala dva prsta na desni roki. Ko je namreč njen okoli 25 let stari že oženjeni sin držal prekájeno svinsko glavo, kojo je ona s sekuro razsekavala, je po nesreči udarila po roki in mu odsekala dva prsta. — Brat našega v obč. spoštovanega č. g. župnika je našel na tukajšnjem mirodvoru truplo mrtvega deteta, katero je staro po poizvedbi g. zdravnika šele pet mesecev. — Čsprav že kraljuje pomlad, vendar še vedno piha mrzel veter. No, ta sapa ni tako škodljiva kakor ona liberalnih časopisov. Zopet je potegnil tak mov mrzel veter v obliki „Slovenskih Pravic“, ki so prilo-mastile v Podsredo na ogled. Toda od tukaj jih bo burja nazaj odnesla. Imamo že sedaj dosti dobrih, poštenih časopisov! Letošnjo pomlad sem našel več starih novcev iz sledečih let: 1763, 1790, 1800, 1812 in 1851. — V kratkem več!

Podsreški mladi.

„Pomagajte, pomagajte, na pomoč! Roparji, morivci!“

Dva železniška čuvaja sta plavila v eni sapi v čakalnico in rešila prestrašenega načelnika iz Jakatovih klešč. Takoj sta poklicala tudi orožnika, da ga je odpeljal seboj.

Takoj drugi dan je bil Jaka zaslišan pred sodiščem. K obravnavi je prišel tudi uradnik, ki mu je Jaka prejšnji dan tako neusmiljeno „navil uro“.

Ko se je med razpravo stvar pojasnila, se je sodnik glasno nasmejal, načelnik pa je gledal grdo kot tisoč hudirjev.

Jaka dolgo ni mogel verjeti, da je bil speljan na led. Slednjič se mu je vendar začelo daniti v glavi in pograbila ga je sveta jeza na Boltetovega Jožeta.

Načelnik v Gornjem logu je vprašal na postajo Podzid, če se je res kdo zastoj peljal z železnico prejšnji dan, a načelnik v Podzidu je odgovoril, da so bile vse karte plačane.

Jaka je bil pri sodišču oproščen. Domov je šel peš in trdno je sklenil, da se ne bo spet kmalo peljal po železnici. Kako sta se pa kaj z Jožetom spogledala, ko sta prišla skup, pa nisem mogel zvedeti.

Iz Slovenjgrada. Dne 30. m. m. smo na „Narodnem domu“ v Slovenjgradcu povodom sijajne zmage g. dr. Korošca izobesili slovensko trobojnico. Znano pa je, da posilimeci teh lepih barv ne morejo videti, ne da bi takoj zbesnili, zato je tudi slovengraškega župana skoraj kap zadel, ko je zagledal na „Nar. domu“ slovensko trobojnico. Poslal je takoj svoje služabnike v podobi dveh policistov z zahtevo, da se zastava takoj odstrani. Omenim pa že kar tukaj, da je slovengraško glavarstvo odločilo že lansko leto, da sme „Nar. dom“ izobešati slov. trobojnico in da torej v tej stvari ni kompetenten mestni župan. Ker so se pa pri prihodu teh dveh stražnikov godile zanimive reči, zato je škoda, da bi se pozabile in jih tukaj čitateljem „Našega Doma“ na kratko opišem. Prvi policist je trd Nemeč, drugi po rodu Čeh. Ta dva stopita torej v „Nar. dom“ pred poslovodjo g. Vrečkota in prvi zahteva, seveda nemški, naj takoj odstrani zastavo. G. Vrečko: „Nevem, kaj zahtevate, govorite slovenski!“ Prvi policaj drugemu: „Raztolmačite mu!“ Čeh v strašni slovenščini pove nekaj, iz česar posname g. Vrečko, da se naj odstrani zastava. G. Vrečko: „Vi niste kompetentni, prinesite mi pismeno zahtevo od glavarja, potem takoj odstranim zastavo.“ (Obrujen k Čehu): „Prestavite mu to.“ In tako gre dalje pogovor s tolmačem. Pa kaj, ko Čeh ne razume slovenščine, zato že ves obupan zakliče: „Ich kann nit, ich versteh nit!“ (Jaz ne morem, jaz ne razumem! Zdaj prosi nemški policist g. Vrečkota, naj vendar ž njim nemški govori, a g. Vrečko se mu odreže: „Za vas se nisem nemščine učil, če hočete kaj od mene, govorite slovenski!“ Stražnika jezna odideta in prideta kmalu zopet s pismeno zahtevo od župana. G. Vrečko pravi, da se uda samo zahtevi glavarstva in pa sili. Nato gre stražnik po ključavničarja, da bi s silo odprl vrata, ki vodijo v podstrešje. Stražnika, ključavničar in g. Vrečko gredo v prvo nadstropje. Vsa vrata zaklenjena. Stražnik: „Katera vrata peljajo na podstrešje?“ G. Vrečko: „Iščite sami.“ Stražnik šele ne upa s silo vdreti, gre še enkrat k županu za svet vprašat. Na straži pusti drugega stražnika in ključavničarja. Tema dvema se hitro na hodniku prvega nadstropja pogruje miza, postavi šopek na mizo, prinese piva, da ne bi siromaka pri „subem“ čakala. Ko vidita to, jo popihata na ulico. Stražnik se vrne, vlomijo s silo na podstrešje in vzamejo zastavo, a ravno v tem trenutku se pri drugem oknu pokaže že druga trobojnica. Tega še stražnika nista zapazila. Šele ko prideta na ulico, misleč, da sta hrabro izvršila svoj čin, zagledata zopet ponosno trobojnico plapolati. Seveda zopet strašna jeza, zopet tekanje semtertja, zopet jo odstranijo in topot jo vzamejo seboj. A Slovenci zopet drugo ven, tako, da je plapolala zastava od pol treh popoldne do desetih zvečer, zdaj so jo Slovenci sami odstranili. Seveda so se Slovenci na razne strani pri-tožili radi takega postopanja.

Iz gornje-radgonskega okraja. Pero mi sili v mojo žuljevo roko, da napišem nekaj iz občine Ščavnice. Na binkoštai ponedeljek smo imeli mi takozvani občinski praznik. Najeli smo si sveto mašo. Kajti tukaj je že stara lepa navada, da vsaka občina za se da služiti sv. mašo. Strelji so nas že na predvečer in zjutraj zgodaj vabili pri ovenčanem križu v Plit-

viskemu vrhu, da se zberemo [k procesiji in pokažemo, da nam niso naši ljuti sovražniki iztrgali vere iz srca. Kako ganljivo je bilo gledati lepoštevilno zbrano procesijo in belcoblečena dekleta, ko smo odkorakali med streli stopiči proti naši župnijski cerkvi sv. Petra. Udeležil se je je brez male izjeme (Bračkijancev) v to župnijo spadajoči del občine. Ti pa so zopet pokazali svojo mržnjo do cerkve. Kar je verakega, to je njim trn v peti. — Naši Bračkijanci pretakajo grenke solze, kajti ves njihov trud je zastoj. — Oh, oh, oh! — Šmentano ljudstvo, da noče Vračka voliti — oh, oh! Jakob Niedl je preklel vse tiste, ki nočejo po njihovem receptu voliti. — Vse zastoj! Oh, oh! Posebno pa se nam je smilil naš nadučitelj „Špende“, ker on si je dal veliko opraviti v Vračkovimi plakati, kajti nabiti so bili na vsakem drevesu okrog volišča (v šoli), oh vse je bilo zastoj. Oh, oh! Saj je Johan Vračkov zet že gotovo prej vedel, da bode Vračko zmagal. Strela ti, še njega je bistra pamet goljufala. Oh, oh! Naš župan Ajbetz si je že od veselja mencial roke, češ, vendar enkrat bomo posadili našega očka Vračka na poslanski stolec. Pa zopet so propali. Oh, oh! Sedaj pa vam ne ostaja drugega, da se zberete pri tistih plakatiranih jagnjetih in idite v procesiji v Orahovec in se pretožite naravnost Vračkotu. Vse smo storili, oh vse! kar je bilo v naših močeh, več nismo mogli storiti, oh, oh! Nismo krivi mi, ampak ti preklicani Slovenci. Oh, oh! Hail.

Proti razdružitvi sv. zakona je podpisalo ugovorne pole 4,527.038 oseb in 7,925 občin.

Naše zmage pri občinskih volitvah. V Št. Ilju v Slov. gor. so lansko leto vsled skrajno krivičnega postopanja zmagali pri občinskih volitvah Nemci. Slovenci so se zaradi tega pritožili in oblastvo je njih pritožbi ugodilo, tako da imajo sedaj Slovenci večino. — Tudi v sosedni občini Selnica so zmagali pri občinski volitvi dne 26. m. m. vrli slovenski kmetje v vseh treh razredih. To so pa le vsled tega dosegli, ker so bili tako izvrstno organizirani. Občina leži na skrajni slovenski meji. Slava zavednim braniteljem naše meje!

Is Keblja na Pohorju. Gotovo se še spominjate, gospod urednik, da sem lansko leto obljubil, da hočem zvesto dopisovati „Našemu Domu“. Te obljube pa nisem mogel prej izpolniti, ker sem opazoval, kakšne razmere so dandanes na tem visokem kebeljskem hribčku. Veliko sem že videl in slišal, pa žalibog da nič kaj lepega. Slišal sem, kako po gostilnah govorijo čez vero, čez dušne pastirje itd. Posebno pa naš trgovec in pristaš „Štajerca“, Lešnik, sovraži našega vrlega, dobrega dušnega pastirja, kateri mu ni nič žalega storil. Sijajna zmaga je bila pri nas pri volitvi v peti kuriji. 86 volilcev se je je udeležilo, in sicer eden za Rebeka, tri za Vračka, med temi sta dva neveljavna, in 82 pa za dra. Korošca. Le tako naprej in zmaga bo vedno naša. Kebeljčan.

Rogaška-Slatina. Dne 4. junija, na binkoštni ponedeljek, smo imeli pri Sv. Križu tik Slatine lepo slovesnost: ustanovitev novega „Bralnega društva“. Čez 100 vrlih mladeničev in deklet, možev in žen se je zbralo v nadžupnišču, kjer jih g. sklicatelj V. Zolgar prav pristržno pozdravi. Ustanoviti hočemo pri nas „Bralno društvo“, 1.

da se naše ljudstvo uči ljubiti svojo materino besedo. Gospoda v kopališču na Slatini govore nemško, mažarsko itd. Naj govorijo! Pa tudi mi Slovenci hočemo govoriti in ljubiti svoj materni jezik in ga spoštovati. 2. Bralno društvo hoče pri nas vzbuditi narodno zavest stem, da poskrbi ljudem dobre slovenske časnike, knjige, poučna predavanja. Izobraženo slovensko ljudstvo se ne bo dalo voditi od Štajercijancev za nos, ne bo pošiljalo svoje otroke v šulfeinske šole, kakor se, žal, zdaj godi pri nas. Zato je Bralno društvo pri nas rez krvava potreba. Nato nastopi, pristržno pozdravljen, znani mladenič od Sv. Benedikta v Slov. goricah, Franc Roškar, izroči navzočim zborovalcem miadeniške pozdrave iz svoje domovine ter jih z navdušeno besedo vabi, naj se v kar največjem številu vpišejo v Bralno društvo. Naj mu bo na tem mestu izrečena pristržna zahvala za lepe besede in za ves njegov trud. G. sklicatelj prebere sedaj pravila za bralno društvo in jih kratko razloži. Bila so enoglasno sprejeta. 80 udov se je takoj dalo vpisati v društvo, med njimi že imamo zdaj tri ustanovnike: Preč. g. nadžupnik Franc Korošec, g. učitelj Fr. Vezjak in g. Franc Ogrizek, trgovec. Vsa hvala in čast gre tudi našim vrlim cerkvenim pevcem, ki so med posameznimi točkami dnevnega reda prav lepo zapeli več domoljubnih pesmi in tako mnogo pripomogli, da se je dobro obnesel shod. Vse se pri nas veseli novega bralnega društva. Samo Štajercijanci so žalostni. Že vejo, zakaj. Oni se ničesar bolj ne bojijo, kakor če se naše ljudstvo izobrazuje, če se vzdrami, če se dobro pouči v narodnih rečeh. Kadar bo naše ljudstvo postalo zavedno, takrat bo „Štajerca“ konec. Neko neznano človeče je celo poslalo strašno svarilno pismo sem k Sv. Križu, v katerem svari ljudi, naj ne pristopijo k društvu. Škoda za črnilo in čas! Naši fanti in dekleta že vejo, kaj je njim koristno. Torej dragi Križevljani, ki veste, kako blag in lep namen ima Bralno društvo, skrbite, da pridobite zanj prav veliko udov. Pravila bojo potrjena v enem mesecu, potem bomo sklicali ustanovni občni zbor in takrat začne novo društvo delovati. Dal mu Bog mnogo blagoslova!

Loka pri Žnmu. Dragi gospod urednik, gotovo ste željni vedeti, kako se je vršila pri nas volitev v V. skupini. Ravno tako želim, da bi čitatelji nekoliko zvedeli, kako je kaj bilo pri nas z volitvijo. Žal, ne kaj veselo. In sicer zato ne, ker je tista ptujška giftna krota večino ljudi v naši fari okužila. Na dan volitve, ko smo se zbirali v Loki pri gostilni g. Gajšeka, sem se moral smejeti, ko sem videl, kako je vsak nemškutar tisti ptujski „Štajerc“ po žepu valjal. Nekateri pa ga je iz žepa potegnil in pokazal ljudem. Sram naj bo tiste žusemske može, ki „Štajerca“ prebirajo. Kdor ptujsko krote po žepu nosi, si pamet od osla prosi. Sramota je za celo žusemsko faro, da nismo zmogli več kakor devetnajst glasov za g. dra. Korošca. Kaj je krivo temu? Sama zaspanost in nevednost! Pri nas še ni bilo nobenega shoda, da bi se kaj ljudstvo podučilo, da bi se obrnilo k pravi zavesti. Toda upamo, da se bo tudi pri nas predrugačilo. Morebiti pride kaka kuga nad tiste ptujške krote, da jih pokonča. Mi katoliški farani bi radi videli, da bi naš g. dr. Korošec nam pomogel do takega sredstva, da bi tiste ptujške žabe poerkale ali pa skobacale nazaj na Ptuj.

Iz srednjih Haloz. Dan po volitvi v državni zbor 29. dne majnika sem imel opraviti v Krapini. Mahnem jo po cesti čez Ptujsko polje. Neposredno pred Halozami, v Jurovcih, se malo pomudim ter vprašam tamkaj navzoče kmete, kako je izpadla prejšnji dan volitev pri njih. Odgovore mi, da je izid iste malo bolji nego zadnjič za deželni zbor, a vendar so še zmagali tudi tokrat Vračkijanci; pri prihodnji priliki hočemo te nemčurje v zatišje postaviti. Prav tako možje, le navdušeno v boj za dobro slovensko stvar, jim rečem, ter se podam dalje proti Sv. Trojici. Tudi tukaj sem nekoliko postal in pozvedoval po izidu volitev. Povedalo se mi je: Že velja, kako so se postavili volilci. Odlikovali so se posebno isti občine Lehnik in Sv. Trojica. V obeh so imeli naši nasprotniki pri zadnjih volitvah za deželni zbor večino, ker so tukaj nastanjeni uslužbenci graške hranilnice in nekateri zaslepljeni domačini nato delovali. Tudi letos je najel eden izmed hranilničnih uslužbencev nekega dmarja, da bi z raznašanjem slepilnih lepakov, polnih hvale za Vračka, ljudi zmotil, ki bi volili v Lehniku in v okolici Slovincem nasprotnega moža za poslanca. V občini Sv. Trojica pa bi enako zaslepljenost ljudi rad videl Anton Radošek, navdušen naročnik ptujškega „Štajerca“ in velik oboževatelj ptujških in slovenskih izdajic. Toda večina volilcev ni poslušala prvega in mi ustregla srčni želji Radoškega, kajti v Lehniku je oddalo 35 volilcev svoj glas za dr. Korošca in 23 za Vračka, pri Sv. Trojici pa 19 za Korošca in 12 za nasprotnika. Občina Gruškovje ima 5 narodnih in 22 nemčurskih glasov. Ona kaže od nekdanj to slabost. Njeni prebivalci le preradi tuje spoštujejo, svoje pa zaničujejo. Mnogo krivde pa je iskati brezdvomno tudi pri tamošnjih redkih razumnih. Ob priliki bomo znali povedati kaj več o teh. Občina Sedlašek in Nova cerkev ste se pri zadnji volitvi najbolj odlikovali za slovensko stvar v naši prostrani župniji. Letos pa je volilo v občini Sedlašek 38 dr. Korošca, 22 pa Vračka, pri Novi cerkvi pa je bilo oddanih 47 glasov za Korošca in 4 za Vračka. Izid pa bi lahko bil v obeh občinah še bolji, ako ne bi predstojnik v Sedlašku Štefan Horvat s svojim nepremišljenim agitiranjem za Vračka motil volilcev in bi ne bili razumni pri Novi cerkvi, katerih imena za zdaj še zamolčimo, samo navidezni narodnjaki, v istini pa se kaj radi dobrikajo in klanjajo ptujskim odpadnikom. Tako je tedaj bilo, rečem na to. Lepo, da ste v večini zmagali; drugič pa skrbite, da bode izid volitev še boljši. V to svrhu se stresite vseh tujih, pa tudi domačih nasprotnikov, to je istih mož, kateri ob priliki volitev ne volijo našega slovenskega kandidata. Taki niso vaši prijatelji. Mogoče, da se vam kažejo kot prijatelji, a verjemite mi, vse to je le hinavstvo in sebičnost! Proč s takimi! Prav imate, gospod, to bodemo tudi storili! Bog i narod!

Koroške novice.

Duhovniške in cerkvene stvari. Premeščen je č. g. Peter Serajnik, provizor na Dholici, za kapelana v Prevalje. Za župnika na Dholico pride č. g. Matija Perč, kanonik v Št. Štefanu pri Velikovecu. V Št. Štefanu pride č. g. R. Rotter, sedaj provizor v Šmarjeti pri Telembergu.

Šolske stvari. C. kr. deželna vlada je podelila upokoženemu nadučitelju Tomažu

Lesjaku v Škocijanu in nadučiteljem Antonu Hölzlinu v Libučah, Blažu Stotzu v Tinjah in Simonu Richterju v Žitarivasi častne kolajne za štiridesetletno službovanje.

Novo poštno postajo otvorijo na Brdu v Ziljski Dolini. Postaja bo zvezana s poštnim uradom v Šmohoru tako, da bo oskrbljeno za zvezo po dvakrat na dan.

Napisi na novi progi. Nova železnica med Celovcem in Bistrico je bila te dni otvorjena brez običajnih slovesnosti. Ne morejo pa se navešati „Freie Stimmen“, da so šele od Svetne vasi v Rožni dolini naprej dvojezični napisi na postajah, dočim niti na drugi postaji za Celovcem „Žih-polje“ (Marija Rain) ni dvojezičnega napisa, — kaj še le v Celovcu in na prvi postaji za Celovcem v Vetrinju! Torej se je železniško ministrstvo vendar le uklonilo neopravičenim zahtevam Vsenemcev! Treba je storiti krepke korake zoper tako postopanje od strani ministrstva. Dolžnost vseh slovenskih in slovanskih poslancev je, da se upro takemu preziranju Slovencev ter izposlušajo, da se ta krivica popravi ter nadomestijo samonemški napisi z dvojezičnimi.

Političen shod. Binkoštni ponedeljek je sklicalo „Katoliško politično in gospodarsko društvo za Slovence na Koroškem“ v gostilni pri Fišerju župnija Ruda shod, katerega se je udeležilo precejšnje število zavednih Slovencev. Prva dva govornika gg. J. Dobrovc in dr. J. Arneje sta govorila o „prosti šoli“ oziroma zakonski preosnovi. Poslušalci so z največjim zanimanjem sledili govornikom, katera sta temeljito razložila, kaj nameravajo nasprotniki s „prosto šolo“ in zakonsko preosnovo. Iz večkratnih medklicev se je razvidelo, kako priprosto verno ljudstvo z ogorčenostjo obsoja protiversko gonjo v to nepoklicanih hujskačev. Naj le rajše ostanejo lepo pri svojem poklicu, verske zadeve pa pustijo onim, ki imajo zato svoje božje poslanstvo! — Kot tretji govornik je nastopil naš delavni deželni poslanec g. Fr. Grafenauer, ki je v daljšem govoru pojasnil splošen političen položaj s posebnim ozirom na volilno preosnovo. Kmetu se dandanes slabeje godi kot nekdanj. Tega si je veliko kriv sam, ker se ne poslužuje svojih pravic zlasti pri volitvah. Ker so kmetje raje verjeli zapeljivcem kakor dobrim možem, volili so slabe poslanca, kateri so delali še slabše postavbe. Celo vrsto postav imamo, ali takih, ki bi pospeševale kmečko blagostanje, se pri belem dnevu išče zamam. Nadalje razpravlja o krivični razdelitvi volilnih okrajev na Koroškem, kjer so Nemci zase prav dobro poskrbeli, Slovence pa pustili po milosti samo eden zelo dyomljiv mandat. Tudi za ta govor so se vsi navzoči zelo zanimali in navdušeno pritrjevali govornikovim besedam. Sprejeli so se sklepi zoper „prosto šolo“ in zakonsko razporoko, kakor tudi zahteva za dva slovenska mandata in pravično razdelitev volilnih okrajev. Nasprotniki si niso upali shoda motiti, pač gotovo radi tega, ker smo jih že dvakrat tako pošteno pognali v kozji rog.

Svojim koroškimi podružnicam pošilja družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani sledečo okrožnico: V vaših listih beremo, kako nasprotna nemška društva znajo tudi s tem vabiti šolske otroke v svoje kroge, da jim po zimi n. pr. preskrbujejo čez poludan gorke hrane ali dele ob gotovih časih

obleko in obuvala. Ni nam pa iz teh listov znano, kako stalo zavzimate ob podobnostih Vi in koliko Vi žrtvujete za našo mladino. V smislu „Mirovega“ (v Celovcu, 24. maja 1906 XXV, št. 21) članka Vas vabimo tudi mi, da bodi živahneje narodno življenje v Vaših podružnicah in opominjamo Vas, da se vživite v važnost tega slovenskega poklica, ki naj je vsem našim podružnicam vedno pred očmi. Podružnice morajo pobirati denarne doneske od svojih udov ter je nam dopošiljati; podružnice naj s prirejevanimi besedami, igrami, berili in predavanji skrbe za nadaljno izobrazbo svojih udov in po njih našega naroda. Smešno vzdihovanje, kako da umirate koroški Slovenci, Vas tira v narcdo brezdelnost; ubija Vas ter včinja, da si zasmehujoč Vas roke manejo naši nasprotniki, ko čujejo take njim toliko ljube kolikor Vas, mož in žena, nevredne glasove. Tisti narod, ki tarna dandanes, da umira, sam polaga svojo glavo pod klado. Nikdo danes ne umrje, nego oni, ki po vsej sili hoče umreti. Vi ste precej zaspali, dvignite se v naših podružnicah; iznajdljivi bodite v tem, kako bi je stvarili krepkeje, kako bi jim priborili več in več vpliva na naš narodni razvoj. Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani Vas po svojih močeh želi podpirati v vsem, tudi v tem, kar smo Vam navedli v začetku tega odloka. A to pa moramo zahtevati, da nam gmotno in duševno bodite v stanovitven prid. Ponudite nam vsaj eno roko; mi Vam vrnemo za-njo obel

Zavarovanje proti ognju. Na Koroškem so sklenile nemške in druge zavarovalnice, da povišajo zavarovalnino za polovico, in zdaj silijo zavarovance, da bi morali zvišano zavarovalnino plačevati. Te pravice pa nimajo, kajti zavarovane mora le toliko plačati, kolikor je obljubil in ako zavarovalnica ni s tem zadovoljna, mu je prosto zavarovati se pri drugi zavarovalnici. Pri tej priložnosti opozarjamo, da imamo Slovenci le eno lastno zavarovalnico in sicer našo domačo Vzajemno zavarovalnico v Ljubljani, ki je pristopila v zgoraj navedeni zavarovalni stiski Korošcem na pomoč in sprejema zavarovanja za stare nizke cene po svojih poverjenikih in potovalcih. Oklenimo se Slovenci te naše domače zavarovalnice. Svoji k svojim! — Povrjeniki domače Vzajemne zavarovalnice za Spodnje Koroško, kateri sprejemajo zavarovanje so in sicer: Rutar Josip, posest. v Malčape, Gril Anton v Podlipi, Mlinar Fran na Blatu, Pižovnik Josip v Priblivesi, Čaks Josip v Guštajnu, Thaler Lojze v Radišab, Božič Josip za Apače, Heinz Vincencij za Št. Daniel, Šumah Janez za S. čoves, Steharnik Fran za Švabek, Lavre Jos. za Vabnovce, Pieruzzu Jakob za Lieša in Prevalje ter Prosekar Alojzij za Kotmarovec pri Celovcu. Korošci, obračajte se v zavarovalničnih zadevah na zgoraj imenovane poverjenike.

Celovec. Grad umrlega barona Pino je kupil velikovski okrajni glavar pl. Mayhofer.

Vsled naperne službe umrl. Ni dovolj, da ubija država svoje uslužbence samo duševno in politično, ugonoblja jih tudi telesno. Tako poročajo listi, da so našli minulo nedeljo po noči na kolodvoru v Trbižu mrtvega sprevodnika Petra Oraša, ki je umrl vsled prenaporne službe, v kateri je bil neprenehoma skoraj 18 ur. — Deloma je mož lahko srečen, kajti onkraj groba ne seže niti državna niti — deželna oblast.

Velikovec. Pri volitvi v c. kr. okrajni šolski svet velikovski so tačas Slovenci propadli. Razlika je bila 14 slovenskih in 18 nemških glasov. Eden slovenski župan (jezerski) je ostal doma. Na dva omahljivca se že prej nismo dosti zanesli. Da sta potem še dva našinca postala Judeža, to je neodpušljivo. C. kr. okr. glavarstvo je merilo tokrat z dvojno mero. Pri zadnjih volitvah, ko je prodril naš kandidat, niso smeli biti tajniki med volitvijo v volilnem lokalni. Sedaj pa je se to pripustilo. Slovenski župani imajo skoro izključno nasprotno tajnike, kateri so pisali volilne lističe. Tako sedijo sedaj v okrajnem šolskem svetu skoro sami Velikovčani, celi veliki pliberški okraj nima nobenega zastopnika.

Bistrica-Podsinjavas. Kršč. soc. pevsko in delavsko društvo priredi dne 17. t. m. ob 4. uri popoldan v gostilni pri Gašparju javen društven shod. Delavci in kmetje, pridite v obilnem številu. Čas, v katerem živimo, je resen, treba je, da proučavamo versko, socialno in gospodarsko vprašanje, ker v teh treh vprašanjih leži ona čarobna pot, ki pelje do sreče in blagostanja. Vsa ta vprašanja pa se bodo na tem in naslednjih društvenih shodih temelito razpravljala. Zato pa vsi, ki resno mislite, na noge! Odbor.

Ojstrica nad Spodnjim Dravegradom. Na 2. t. m. je začelo zjutraj goreti pri Hondru. Zgorelo je hišno poslopje, zraven stoječe gospodarsko poslopje pa so s težavo rešili. Ogenj je najbrž nastal po neprevidnosti, ko je gospodinja pekla kruh.

Št. Peter na Višinjah. Štejem si v dolžnost, da ti tudi jaz naznam, dragi „Naš Dom“, kako tudi pri nas nesramno napadajo luteranci našo katoliško vero. Ker si drugače ne upajo vsejati seme lutrovske vere med nas Slovence, si znajo pomagati na zvit način. Preteklega meseca se je klatil v našem kraju en mož, ki je ponujal lutrovske bukvice po zelo nizki ceni, ali mi katoliški Slovenci nismo bili tako neumni, da bi jih kupovali, zato pa, ker jih nihče ni kupil, jih je pa dajal pastirjem zastonj. Neka deklina pa jih je kupila za petnajst krajcerjev iz gole radovednosti. Ker je pa takoj obvohalo lutrovske duh, jih je vrgla takoj v peč. Vprašam, ne bi bilo modrejše, če bi te nesramne bukvice vrgli prej v peč kakor jih nositi med mirne kristjane? Mi Slovenci pa si zapomnimo, da ako bi se še priklatil kak tak malopridnež med nas, da mu prej kot slej pokažemo duri in se držimo gesla: „Vse za vero, dom in carja!“ Neimenovan, pa dobro znan.

Iz drugih slovenskih krajev.

III. Katoliški shod v Ljubljani se bo vršil zadnji teden v avgustu. Zanimanje za ta shod je vsesplošno. Pričakuje se velikanska udeležba. Od vseh stranij bodo prihiteli katoliški Slovenci v Ljubljano. A tudi iz Hrvaške bodo došli zastopniki bratskega naroda. Pričakovati je tudi zastopstvo Čehov, Poljakov, morda tudi Rusinov. Pričakujemo, da bo tudi naše slovensko ljudstvo mislilo že sedaj na to in da bo tiste dni v najobilnejšem številu prihitelo v Ljubljano. Na shodu morajo biti zastopani vsi stanovi: duhovniki, kmetje, rokodelci, učitelji, delavci. Pomenili se bomo tu, kako delati v bodoče za blagor slovenske domovine. Glavno zborovanje bo na nedeljo 26. avgusta. Naj bi na tem velevažnem shodu ne manjkalo nobenega slovenskega, katoliškega župana.

Vas, v kateri še nikdar ni bile požara, je vas Kožljek pri Begunjah na Notranjskem. Tamkaj se noben in tudi najstarejši človek ne spominja požara.

Zanimiv priredjen dogodek na Gorenjskem. Poleg vasi Poljče, Begunške žare, uro od Radovljice pod gorami, so pretleko sredo med 3. in 4. uro popoldne začeli ljudje na polju, kako je v gori kraj sv. Petra jelo bučati in pokati, kakor bi se lomilo skalovje. Prišlo je od vrha gore in se bližalo podnožju, bučalo in treskalo je pod zemljo v enomer, pri tem se je drevje v gozdu lomilo kakor med najhujšim potresom. Hkratu pa šine iz zemlje ognjen steber, ki se je spiralasto vil k nebu, na svojem vrhuncu pa nesel hosto, ki jo je vrtil v zraku. Za tem pa se v ognjenem stebru začuje grom, kakor bi gora razpočila in bel dim se je zvalil po vzduhu. Vsled hudega zračnega pritiska je nastal tak vihar, da je vrgel nekega starčka, gredočega po cesti, na tla. Na mestu izbruha se je našlo težko, čudno po smoli smardečo črno kamenje. Poskrbljeno je, da se stvar znanstveno preišče.

Hudomušni Tržačani. Neki zelo elegantni gospod se je vozil po ulici S. Sebastiano v Trstu z zelo lepim konjem. Nkrat se konj ustavi in noče naprej. Gospod se jezí, tepe konja, ta pa majestetično stoji in se ne gane. Oel kup Tržačanov se nabere; če gospod zamahne po konju in kolne, se mu vsi smejejo in aplavdirajo konju. To gospoda tako razjezi, da vzame iz žepa samokres in hudomušnemu občinstvu preči z morilno cevjo. Seveda mu to ni nič pomagalo, nasprotno, prihitela je urno policija in ga zaprla.

Razne novice.

Napad na španskega kralja. Dne 31. m. m. se je izvršila v Madridu poroka španskega kralja Alfonza XIII. z princezino Eno Bateberg. Ko je prišla kočija, v kateri je sedela kraljeva dvojica, vračajoč se od poroke, do neke hiše, se je tam valed gnuječe nekoliko ustavila. Kraljevi kočiji je sledilo še kakih 100 drugih kočij, v katerih so se vozili razni dostojanstveniki in zastopniki tujih držav. Hkratu prileti z nekega nastropja omenjene hiše bomba, ki je padla na desno stran kočije med prva kolesa in med zadaji par konj. Konja in eden kočijažev bili so koj mrtvi, dočim je bil neki dvorni dostojanstvenik, ki je jahal na strani kočije, smrtnevarno ranjen. Dva vojaka od onih, ki so delali špalir, sta ostala tudi na mestu mrtva. Istotako je bil smrtnevarno ranjen neki poročnik, ki je stal ob strani in je ravno takrat salutiral. Nekemu redarju je glava bila popolnoma odtrgana. Bili sta ubiti tudi dve ženi. Število ranjenih je baje jako veliko. Prvi je priskočil h kočiji vojvoda Cornabuelos. Ko se je prepričal, da sta ostala kralj in kraljica nepoškodovana, ju je objel. Na to sta kralj in kraljica sedla v drugo kočijo ter se odpeljala v двореc. Kralj in kraljica prišedša v двореc, bila sta vsa objokana. Kraljica, ki je imela svojo belo svileno obleko vso poškrabljeno s krvjo, je padla celo v omedlevico. Ubityh je bilo vsega skupaj 16 oseb, in sice eden stotnik, dva poročnika, eden dvorni sluga, trije vojaki, štiri osebe na ulici in pet oseb, ki so bile na balkonu, nahajajočem se v prvem nadstropju hiše, iz katere je bila vržena bomba. Bomba je namreč zadela ob elek-

trično žico na hiši in se je vsled tega razpočila že v zraku. Eden košček bombe priletel je tudi kralju v prsa ali ker je zadel ravno na neko medajlo, je odletel in ni povzročil kralju nikake škode. O napadalcu se poroča sledeče: Dne 24. maja je prišel nek mož v živahno ulico Calle Mayor, v kateri se je izvršil napad, ter je prosil, naj se mu da 30. in 31. maja soba z balkonom v najem. Ponujal je za dva dni 25 peset (1 peset = 95 5 v) in najemniku sobe 500 peset, da si najemaik poišče drugod stanovanja. Na dan napada si je novi najemnik naročil šopkov, katere so mu prinesli v sobo. Sobe ni zapustil in tudi ni nobenega pustil v sobo, češ, da mu ni dobro. Ko je prišel mimo hiše kraljev izpredov, je napadalec vrgel na cesto šopek, v katerem je bila bomba. Nato je vzel napadalec drug klobuk in v zmošnjavi pobegnil. Matej Morales, tako se namreč imenuje anarhist, se je v soboto sam ustrelil, a predno je to storil, privoščil si je še eno človeško žrtev. V soboto popoldne je prišel namreč Morales v kraj Torrejan de Ardoz in se nastanil tam v neki gostilni. Oblečen je bil, kakor so navadno oblečeni španski kurjači. V svojem obnašaju pa je bil jako nemiren in plašen. Za to pa ga je začel gostilničar natančneje opazovati in zdelo se mu je, da ni prišlec nikdo drugi nego napadalec iz Madrida, posebno ker je bil take postave, kakšno se tamošnji listi opisali. Morales je koj sprevidel, da ni tu več varen in da se ga preveč opazuje. Plačal je zaradi tega svoj račun ter se podal na železniško postajo, da bi se tam odpeljal z prvim vlakom v Barcelono. Na postaji se je začel razgovarjati z nekaterimi železniškimi uslužbenci o tem in onem in prišel je razgovor tudi na atentat. Tu je baje Morales rekel, da bi na drobne kosce razrezal onega, ki je izvršil atentat. Vlak, s katerim bi se bil moral odpeljati Morales, je imel pa še precej zamude. Morales je postal zaradi tega jako nemiren, boječ se, da bi ga med čakanjem na vlak vendarle ne spoznal kak policaj. Oddaljil se je konečno s postaje ter se je začel sprehajati po polju, ki se nahaja v bližini postaje. Tu se mu pa približa neki orožnik in ga vpraša po potnem listu. — Morales se je začel izgovarjati, da je pozabil potni list v Madridu, kar pa mu ni nič pomagalo, kajti orožnik mu je velel, da mora iti z njim, in tako sta se napotila Morales in orožnik proti mestu. Morales je korakal par korakov pred orožnikom. Hkratu pa segne v notranji žep jopiča, potegne iz njega revolver ter obrnivši se bliškoma proti orožniku ustrelil je iz revolverja na njega in ga tako dobro zadel, da se je orožnik koj zgrudil mrtev na tla. Potem je Morales še sebi pognal krogeljo v glavo in je tudi on ostal precej mrtev. Orožnik je bil jako močan človek in zanašaje se na svojo moč se mu ni zdelo posebno potrebno, da bi bil Moralesa uklenil. Jako neprevidno pa je bilo od njega, da ga ni preiskal. Anarhistovo truplo so pripeljali v Madrid.

Razburljiv levski dogodek pripoveduje Charles Roberts v ravnokar izšli knjigi. Nekega dne je hodil s puško po vročih tleh ob reki Ganges, da bi kaj ustrelil. V duhu je obžaloval, da ni prišel par let poprej, predem so v tej pokrajini iztrebili tigre. V teh mislih mu pade odzadej nekaj na pleča s tako silo, da je kakor nezavesten padel

na obraz. Ko se je opomogel ter se hotel zravnati, podrla ga je ista teža znova na usta. Sedaj šele je postrani zagledal dvoje rumenih, najprežečih oči. Bil je pri njem velik tiger. Dasi je držal nabito puško v roki, ni je smel nameriti, ker bi ga pri najmanjšem gibljaju tiger popadel. Stisnil je puško močneje v pest ter se s topo rezignacijo vdal v svojo usodo, ne da bi dal od sebe znaka življenja. Nato ga je tiger popadel za desno ramo ter ga skokoma odvlekel v goščavo. Od bolečin in strahu je izgubil zavest ter se zavedel šele potem, ko je ležal med dvema mladima tigroma v njihovem ležišču. Mlada tigriča sta ga valjala po tleh, ga lizala in udarjala s tačicami po njem. Ko pa se je hotel s težavo vleči k bližnjemu drevesu, je skočil takoj k njemu stari tiger ter ga privlekel nazaj k mladičem. Sedaj je še le zadobil popolno zavest, da je uvidel, da mu preostane edina rešitev nabita puška, ki jo je še vedno trdno držal v roki. Z veliko previdnostjo je zasukal cev proti staremu tigru, ki se je leno grel na solncu, ker je gotovo pred kratkim dobro obedoval. Ko pa je hotel puško pritisniti k rami, je začutil strašne bolečine, kajti pleče mu je bilo zdrobljeno. Vendar se je previdno priplazil za kakih pet korakov do tigra, naravnal cev med pleča in izprožil. Tiger je planil pokoncu, potem pa v vso težo padel zraven lovca na tla. Bil je v srce zadet.

Na sledu.

(Po nemškem priredil F. K.)

Trgovec Drobaškin je ravno dospel iz Tomaska v Sibiriji v Moskvo ter opazoval skozi okno hotela Pluškov, kjer se je nastanil, moskovsko poulično življenje.

Kar potrka nekdo na vrata. Ves presenečen je bil Drobaškin, ko je na njegov odziv vstopil general v popolni uniformi; sledil mu je bogato livriran sluga. Začuden in v nemali zadregi je pogladil Drobaškin svojo dolgo brado staroruskega značaja ter na kratek pozdrav vstopivšega z lahkim poklonom vprašal:

„Izvolite sesti, ekscelencja? S čem morem biti na uslugo vaši ekscelenci?“

General, postavši mož s črnimi brkami, se vabilu, naj sede, ni odzval. Z odločnim, strogim, skoro sovražnim glasom je odvrnil:

„Jaz sem general Hovanski; povedalo se mi je pravkar, da imate pri sebi ponarejen denar ter ga nameravate tukaj v Moskvi zamenjati.“

Osupel in prestrašen mu odvrne Drobaškin:

„Jaz, prevzvišenost? — Toda ni mogoče, gotovo so vas napačno obvestili, ekscelencja.“

„Obžalujem,“ ga zavrne general. „Imam popolno verodostojna uradna poročila. Ali imate tu v Moskvi trgovske zveze?“

„Gotovo,“ mu brzo odgovori Drobaškin ter mu navede več uglednih tvrdk, s katerimi je bil v zvezi.

„No, že prav,“ dé general nekoliko prijazneje; „toda izročite mi denar!“

Trgovec je izvlekel iz žepa spodnje suknje denarnico ter vzel iz nje večje število bankovcev po tisoč rubljev.

„Radi varnosti nosim gotovino običajno seboj, ekscelencja.“

„Ivan, povečevalno steklo!“ je ukazal general ter začel s tem papirnati denar natančno pregledovati. Vkljub strogi preiskavi se ni mogel odločiti.

„Ekscelenca, bodite verjeni, da je denar pravi,“ mu pripomni Drobaškin.

„Ne smatram vas sicer za goljufa in tudi niste naredili name takega vtisa,“ mu odvrne general; „toda sedaj se ne morem končno izreči, jeli denar res pravi ali ponarejen. Posvetovati se moram še glede tega z nekaterimi uradniki ter zato vzeti papirje s seboj. Zapreti vas sicer ne dam, toda pod policijskim nadzorstvom bodeate vsekakor. Zapečatite mi sedaj bankovce! Ali imate pečatni vosek?“

Na odgovor prestrašenega trgovca da nima voska, ukazal je general pozvoniti; strežaj je prinesel zavitek in pečatnik, trgovec je zapečatil ves papirnati denar — 48.000 rubljev je bilo — ter oddal zavitek generalu.

„Sicer pa“, je dejal ta trgovec, „ali se vam zdi varno nositi toliko vsoto denarja s seboj? Ali se ne bojite, da bi vam kdo denar vzal, če bi se vam še kaj hujšega ne pripetilo?“

„Gotovo, ekscelenca“, mu je odgovoril Drobaškin, ves v strahu tudi iz tega vzroka.

„Torej le vedno in več previdnosti!“ ga je posvaril general. „Kakor hitro bo stvar dognana, dobite obvestilo.“

General je oddal nato zavoj svojemu slugi ter po kratkem pozdravu odšel.

Trgovec je še vedno ves prestrašen, ozri se skozi okno videl, kako je vstopil general na sani, ki so čakale nanj pred hotelom; sluga je zavitek dobro sbranal, se tudi vsedel na sani in oddrčali so v naglem diru.

„Dober dan, ljubi Štefan Dimitrovič!“ S tem pozdravom je vstopil trgovec Seličan, prijatelj Drobaškina. „Kaj pa sta imela z generalom Hovanskim?“

„Čudna stvar!“ mu pravi Drobaškin. „Še sedaj sem popolnoma iz sebe. General pravi, da je poizvedel, da imam s seboj ponarejen denar; zato je prišel semkaj, preiskoval denar, pa ni mogel ničesar dognati, zato ga je vzal seboj, da ga pokaže uradnikom.“

„Da je vzal denar seboj?“ je začudeno vprašal Seličan.

„No, da; saj je bil vendar general Hovanski, — ekscelenca.“

„Ali ga poznate?“ vprašal je Seličan dalje.

„Seveda, gotovo; in ves denar je vzal seboj.“

„Koliko ga je pa bilo?“

„Oseminštirideset tisoč rubljev“, odgovoril je Drobaškin vzmirjen.

„Mnogo denarja, velika vsota!“ menil je Seličan. „Pa saj je bil general Hovanski, bil — vsaj podoben mu je bil.“

„Ali morda dvomite?“ vprašal je Drobaškin ter prebledel. „Menite li, da morda ni bil general?“

„To je pač težko reči. Veste kaj, jaz bi na vašem mestu šel k njemu ter ga prosil, naj vam da pobotnico.“

„Imate prav; takoj storim to. Torej menite resno — — —“

„Jaz ne menim ničesar“, mu odvrne Seličan; „toda vi ste potem na jasnem, ste v gotovosti in miru.“

„Popolnoma resnično“, dejal je prestrašeni sibirski trgovec ter ukazal nemudoma napreči.

Oba trgovca sta se zavila v tople kožuhe ter odpeljala skupno v generalovo stanovanje. Medtem ko je bil Drobaškin prijavljen generalu in od njega vsprejet, čakal ga je njegov trgovski zaveznik v

vratarjevem stanovanju, ki je bil vsled dobljene napitnine sama uljudnost.

General je bil doma in trgovca takoj vsprejel.

„Prepokorni sluga, ekscelenca“, dejal je ta vstopivši z globokim poklonom. Brez dvoma, to je general, ki je bil pred malo časom pri njem. Ista postava, ravno take značilne poteze, črne brke, krepke rasti.

„Kaj vas je dovedlo k meni?“ vprašal je general z glasom, ki se je pa trgovcu zdel nekoliko drugačen kot popred.

„Oprostite ekscelenca, da se drznem vas nadlegovati. Dovoljujem si le, vas predvane prositi, da mi blagovolite pismeno potrditi prejem onih 48.000 rubljev, katere ste vi, ekscelenca, popred s seboj vzeli. Saj je to le — — —“

„Jaz da sem vzal s seboj?“ — — — ga je prekinil general.

„Prosim oprostjenja, ekscelenca; vrednostne in denarne papirje, katere ste vi, ekscelenca, v hotelu Pluškov vzeli seboj, da jih natančneje preiščete — — —“

„Kdo? — Jaz da sem bil v hotelu Pluškov? Ali se ne motite?“

Drobaškin je stal pred generalom v takem strahu, kot bi bil na natezalnici. Povedal je vse podrobnosti, kar se mu je pripetilo. Izraz največjega začudenja se je bral generalu na obrazu. Pogledal je še enkrat Drobaškina, ki je stal pred njim docela potr, se nato obrnil in pomišljal le en trenotek.

Takoj pa je zopet pristopil k obupanemu trgovcu.

„Storil bodem, kar se da storiti,“ je dejal; „vrnite se nemudoma v hotel, jaz pridem takoj za vami.“

Komaj sta stopila Drobaškin in njegov prijatelj v hotel, sledil jima je že tudi general.

„Ali sem bil že danes tu?“ vprašal je vratarja, ki ga je čakal z globokim poklonom.

„Kdo me je še videl?“

„Vse hotelsko osebje, ekscelenca.“

„Pokličite vse semkaj!“

To se je takoj izvršilo.

„Vi vsi ste me videli?“ vprašal je general.

„Ukazujete, ekscelenca? Mi vsi,“ bil je odgovor.

„Prav. In kam sem se odpeljal?“

„Na desno, ekscelenca.“

Ne da bi še pomišljal vsedel se je general zopet na sani in ukazal kočijažu kar najhitreje voziti. Ob prvem cestnem oglu stal je redar, sani so obstale in general je dal znamenje redarju naj pride k njemu.

„Ali sem se nedavno tod mimo peljal?“

„Ukazujete, ekscelenca, pred komaj pol ure!“ odgovoril je čuvaj javnega reda.

„In proti kateri strani sem se odpeljal?“

Redar mu je pokazal smer in bliskoma so zdrčale sani dalje. Drugi redar povedal je nadaljno smer, ravno tako nekaj ljudi, ki so bili vprašani, in general se je peljal vedno dalje za sledjo. Končno se je pripeljal v že oddaljeno predmestje. S pomočjo redarja in svojega sluge in na povpraševanje v raznih trgovinah je poizvedel general, da je pred pičlo uro — vsled povpraševanja je čas seveda naraščal — blizu tukaj odšel v tointo hišo; sani pa je odpeljal služabnik.

Da ne bi vzbudil preveč pozornosti in sumnje, je ukazal ustaviti general pred drugo hišo, kjer je izstopil raz sani, potem pa v spremstvu svojega sluge in dveh redarjev stopil brzo v opisano hišo.

„Vsak naj pazi na drugo sobo,“ je natihoma ukazal; „kdor opazi kaj sumljivega, naj da takoj znamenje!“

Sam je odšel po stopnicah in vstopil, ne da bi potrkal, v prvo sobo na desni. V njej je sedel mož krepke rasti, malih svetlih brk; ko je vstopil general, je prestrašen skočil raz sedež ter proti mizi, na kateri so ležale umetno izdelane črne brke ter skušal te prikriti.

„A tako,“ je dejal general povsem mirno, ko je ogledavši se po sobi zapasil na stolu krasno generalsko uniformo.

„Ivan,“ zaklical je, „narediva ob kratkem! Kje je 48.000 rubljev?“

Bled kot smrt pokazal je ta tresoč se strahu na omaro, vdeleno v zidu.

Komaj par minut potem je bil že na potu na policijski urad, četrto ure kasneje pa je general lastnoročno oddal celo vsoto denarja presrečnemu Drobaškemu.

„Kako naj se vam zahvalim, ekscelenca?“ je vprašal.

General mu odgovori mirno:

„Vložite 500 rubljev v pokojninski zaklad za vdove policijskih stražnikov, meni pa pošljite pobotnico! Drugič pa bodite bolj previdni!“

Nato se je naglo odpeljal.

Čenjenemu občinstvu uljudno naznanjam, da sem prevzel dne 10. maja t. l.

trgovino z reznim blagom

gosp. Aleksandra Starkl,

katero bom vodil pod tvrdko

Feliks Rop,

trgovina z reznim blagom „Pri sv. Lenartu“

Maribor, Grajski trg št. 5.

Ker bom imel samo sveže in izborno blago, katero bom po zelo nizkih cenah prodajal, prosim za obilni obisk.

7 10—4

Feliks Rop.

Listnoca uredništva.

Kobelj: Če rabi takšne izraze, kakor ste nam pisali, naznanite to sodnji. —

Tvorница slamnikov

M. CERAR v Domžalah

se priporoča gospodom trgovcem in slavnemu občinstvu v obilo naročanje (3-2)

vsakovrstnih slamnikov.

Cene nizke! Postrežba točna!

Svoji k svojim!

Slovinci, podpirajte samo obrti

in gostilne somišljenikov, narod-

njakov! — Ogibajte se trgovin

nemškutarjev in naprejbedakov!

Svarilo.

Doktorja pl. Trnkóczy-ja, svetovno znano redilno varstveno sredstvo, ki je bilo na razstavah odlikovano z najboljšimi pohvalami, dobiva se pristno pod marko

Mastin

pri vsakem trgovcu. Po pošti se razpošilja najmanj 5 zavitek za 2 K 70 v. Lekarna Trnkóczy v Ljubljani. Ponarejalci se sodnijsko kaznujejo. (12-4)

Rodoljubi! Slovinci!

Spominjajte se ob vsaki priložnosti naše družbe sv. Cirila in Metoda.

Kupujte

NARODNI KOLEK!

Razne

uradne pečate

KUVERTE

priporoča

Tiskarna sv. Cirila v Mariboru

Tovarniška zaloga

„Pri Amerikancu“

Alojzij Gniušek

samo v Mariboru, Glavni trg — Stolna ulica.

Pristni laneni namizni prti beli, kompletna velikost, samo 45 kr.

1/2 ducata brisalk za gospodinjstvo pripravo samo 65 kr.

1 obrisalka z reki „Dobro jutro“ 20 kr.

1/2 ducata žepnih róbcev, beli ali pisani, samo 48 kr.

1 namizni prt, pisan, samo 45 - 65 kr.

1 komad Rumburger-platna, 23 m, gld. 6-20.

1 komad Schneeglöckchen-platna, 23 m, gld. 6-50.

1 komad domačega platna, 20 m, samo gld. 3-60.

1 komad vojaškega platna, 20 m, samo gld. 4-60.

1 komad mornarskega platna, 20 m, samo gld. 5-20.

Moderci, vsake vrste, 50, 65, 90 kr.

1 par rokavic (Zwirnhandschuhe), v vseh barvah, same 20, 28, 35 kr.

1 pas (Damengürtel), 25, 35, 50 kr.

1 predpasnik iz batista (Putzschürze), samo 15 kr.

1 predpasnik iz lincerskega druka, na obeh straneh za nosit 49 kr.

1 predpasnik pisani (Waschputzschürze) samo 45 kr.

Srajca za ženske samo 45, 60, 90 kr.

Svilnati robeč, fine sorte, gld. —85, 1-10, 1-30, 1-50, 2-—.

Perkal robeč, sivi ali rumeni, lepi modni uzorci, samo 25-30 kr.

Bluza iz močnega zefira ali perkala, vsaka velikost pri vratu, samo 1-—, 1-20, 1-60 gld.

1 črna cloth-bluz, vsaka velikost pri vratu, samo 1-60, 2-80.

1 par nogavic, pisane ali črne za gospe, 18, 20, 25 kr.

1 par nogavic za gospode, črne ali pisane, 18, 20, 25 kr.

Šifon-srajca, dobro blago, samo 1-—, 1-30, 1-50 gld.

Ovratnik, vsake sorte, vsake velikosti, samo 15, 18, 20 kr.

Jegrova srajca, brez ovratnika, samo 55, 65, 75 kr.

Jegrova srajca, z ovratnikom, 75, 90 kr.

1 par belih ali pisanih manšet 24 kr.

1 naprsje belo ali pisano 25, 30, 35 kr.

1 pas za gospe —35 do 1-20 gld.

1 športkapa za gospe 25, 40, 50, 65, 75 kr.

1 športkapa za dečke 16, 35 kr.

1 kapa (Tellerkappe) za otroke samo 40, 50, 60.

1 postelna preproga (Bettvorleger) samo 40 in 50 kr.

1 postelna garnitura (2 preprogi in 1 namizni prt) samo gld. 4-50, 5-50.

1 odeja iz himalaja volne, velika, 1-10.

1 odeja z najboljšo volno napolnjena, velika, gld. 2-40 in 3-—.

1 cloth-odeja z najboljšo volno napolnjena, kompletna velikost, gld. 8-50.

1 prt (rjuha) brez šiva, velik, 80 kr.

1 kg. pukano perje, brez prahu, 1-60.

1/2 kg. puha (Flaumen) sivi gld. 2-25.

1 slavnica (Strohsack) 85-—, 1-10, 1-30.

10 kom. razglednic, umetniške ali z rožami, samo 20 kr.

100 kom. razglednic, umetniške ali z rožami, samo 1-50.

1 matraca z morsko travo napolnjena samo gld. 7, 8, 9.

Hlače iz cajga, dobro blago, vsaka velikost gld. 1-35, 1-60, 1-80.

Hlače iz štofa, dobro blago, vsaka velikost gld. 2-30.

1 modna obleka iz štofa, vsaka velikost, samo gld. 8-—, 10-—, 12-—.

1 obleka za fante od 3 do 9 let za prati samo gld. 1-40-1-90.

1 obleka za fante od 3 do 9 let iz štofa samo gld. 2-20-3-50.

1 kravata iz svile, fini uzorci, samo 25, 30, 40 kr.

1 dežnik za gospe ali gospode samo gld. 1-30, 1-50, 1-80.

450 m volne, vseh barvah, 116 cm širaka samo gld. 1-80, 2-25, 3-60.

1 m sive podloge in tudi vseh barvah samo 12 in 18 kr.

3-20 sukna za eno obleko za gospe vsake barve, dobro blago 4-20.

Blago se pošilja samo po povzetju.

Tovarniška zaloga

„Pri Amerikancu“

Alojzij Gniušek

samo v Mariboru, Glavni trg — Stolna ulica.

Kmetje, širite svoj stanovski list:

Slovenski Gospodar.

Izhaja vsak četrtek in stane na leto s prilogo „Naš Dom“ vred za celo leto samo 4 krone, za pol leta 2 krone, za četrt leta 1 krono.

= Izdaja se sedaj v 8500 iztisih. =